

Мира и градските правила

Ву Никол Маринова

Слънцето над София вече се усмихваше над покривите на сградите. Мира сложи своята ярка жълта раничка и внимателно завърза връзките на кецовите си. „Готова ли си за нашето важно пътешествие?“ – попита татко Петър. Днес Мира нямаше просто да отиде на училище, тя щеше да научи как да стажува като истински пазител на безопасността.

Щом излязоха от входа на блока,
градът ги посрещна с весел шум.
Коли бръмчаха в далечината, а
птиците пееха в клоните на
кестените. „Първо правило, Мира,“
каза татко Петър, като я хвана за
ръка. „Тротоарът е нашето място.
Винаги вървим от вътрешната му
страна, далеч от пътя, по който се
движат колите.“

Мира видя малко кученце от другата страна на улицата и понечи да затича напред. Татко Петър леко я сипря. „Помни, на улицата не се тича и не се играе с топка. Тук е място за внимателни стъпки и будни очи,“ обясни той с благ глас. Мира кимна и продължи да върви спокойно до него.

Скоро стигнаха до края на тротоара,
където върху асфалта бяха
нарисувани дебели бели линии.
„Това с зебрата,“ каза Мира гордо. „
Точно така,“ отвърна татко Петър.
„Тя е нашият специален мост през
пътя. Но дори и на зебрата, никога
не стъпваме на платното, преди да
спрем и да се огледаме.“

До пешеходната пътека светеше светофар. Малкото светещо човече беше червено и стоеше мирно. „Червено – сири и чакай,“ прошепна Мира. Тя наблюдаваше как колите минават пред тях. Татко Петър кимна: „Точно така. Дори и да бързаме, червеното човече е нашият шеф. Трябва да го слушаме.“

Изведнъж червеното човече изчезна и на негово място светна зеленото. То сякаш крачеше весело. „Сега ли, татко?“ – попита Мира. „Първо погледваме наляво, после надясно и пак наляво,“ каза татко Петър. „Трябва да сме сигурни, че всички коли са спрели напълно и шофьорите ни виждат.“

Хванати здраво за ръце, двамата
пресякоха улицата по белите ленти.
Мира се чувстваше висока и смела.
„Браво, Мира! Ти пресече като
истински професионалист,“ похвали
я татко Петър, когато стъпиха на
отсрещния тротоар. Градът вече не
изглеждаше толкова плашещ, а по-
скоро като място с ясни и добри
правила.

Покрай тях със звън премина голям жълт трамвай. Мира усети лек вятър от движението му. „Виж колко е голям!“ – възкликна тя. „Трамваите и автобусите са много тежки, Мира. Те не могат да спрат изведнъж. Затова винаги стоим далеч от релсите и чакаме на спирката, без да се бутаме,“ обясни татко Петър.

Пред самия вход Мира помахана на татко си. „До довечера, татко! Ще внимавам и на връщане!“ Татко Петър я изпрати с поглед, знаейки, че най-важният урок за дъщеря вече е научен. София беше голяма, но със знание и внимание, тя беше и един прекрасен дом за малки откриватели.